

SZENT MARGIT*

* A magyarság e kedves szentjének már a krónika, s azon túl az egész nép megadta a „szent” elnevezést, holott mindeddig csak boldoggá avatása történt meg; az 1938. esztendőben fogják szentté avatni.

A római Szent Péter-templom látogatója álmélkodva áll a székesegyház hatalmas oltárképei előtt, amelyeken sokára, talán csak figyelmeztetés után veszi észre, hogy nem festmény — hanem mozaik valamennyi, amit a színes kövek számlálatlan ezreiből állítottak össze. Aki értő lélekkel, szerető szemmel borul le a magyarság legkedvesebb, szűzfehér oltárképe elé, Boldog Margit lábaihoz, észre fogja venni a tengernyi mozaikkövet, amelyből a krónikaíró tolla alatt a szent királylány égi alakja a magyar hívők elé alakult.

„Isten dicsőségének s a bűnbocsánat énekének örökös zengéséért” jött e világra s ha van valaki, aki rászabott feladatát híven teljesítette, bizonytal ez a királyi gyermek volt az, aki soha, egyetlen lépéssel sem tért le az eléje szabott útról.

Szükség is volt arra, hogy hangosan zengjen a bűnbocsánat éneke azidőben. Tatárok dúlták végig az országot s a vesztett mohi-i csata után előbb csak céltalanul, utóbb riadtan bujdosott előlük a királyi család, amelynek kézrekerítése határozott célja lett az üldözött tatárságnak. Vácról Spalatóba s onnan Kiissza várába igyekezett IV. Béla családja. Könnyes könyörgés, riadt remegés volt a várban lakók élete, mert a bolyongás és menekülés folyamán a királynénak, a görög születésű Laszkarisz Máriának két leánygyermek halt meg.

A király maga is gyászbaborult lélekkel, nehezen tudta megvigasztalni a kétségbeesett anyát.

— Nyugodj meg, Mária, — simított végig az asszony nehéz, fekete fűrtjein, — Anna már nagyobbacska s a fiú is melletted maradt. Istvánban sok örömünk lesz még, meglátod. Ne sírj, Mária... És a gyermek, aki nemsokára érkezik . . .

A királyné felemelte könnyes arcát.

— Ki tudja, mire érkezik, — mondta reménytelenül, —

ki tudja, mikor lesz békesség az országban? Már imádkozni sem tudok, belefáradtam.

— A gyermek majd megvigasztal, hidd el, — biztatta a király. — És talán . . . talán segít kikönyörögni az Isten kegyelmét mindannyiunknak.

— Egész életén át könyörögnie kellene, hogy ennyi keserűséget jóváfordítson rajtunk az Úr, — rázta fejét a királyné csüggedten.

— Akkor ezt fogja tenni egész életén, — bólintott komolyan Béla. — Hadd nevelje őt valamelyik kolostor, hogy *megtanulja Isten dicséretét s könyöröghessen egy porig* süjtött, inséges országért.

A gyermek megszületett, 1242-ben, Kiissza várában s Margitnak keresztelték az elhalt kis királylány emlékére. Majd a tatárok elvonulása után Mária királyné hazatért gyermekeivel Visegrádra s három esztendeig aggodalmasan őrködött a kislány fölött. Ezalatt ismerte meg Tamás, bodoméri ispán fiatal özvegyét, aki örömmel egyezett bele, hogy az udvarhoz csatlakozzék és saját kislányával, Erzsébettel együtt, a kis királylány gondozását is elvállalja.

A lányka fejlődése során Mária királyné úgy találta, elérkezett fogadalmuk beváltásának az ideje. Három és fél-éves volt a gyermek, amikor a veszprémi Szent Katalin kolostorba került s gyermeki léptei, tiszta szava köré ettől kezdve alakul a lemondás angyalának, Isten szeplőtlen bárányának hófehér legendája.

„. . . ezenképpen hagyá őket a királyné asszony a klastromban és ő maga elméne . . .”

Margit legkedvesebb barátnője, gyermektársa, a kis Bodoméri Erzsébet 1—2 évre rokonságához kerül, mert édesanyja, Olympiadis néven maga is beöltözik apácának, hogy a kis királylány mellett maradhasson. így a kis Erzsébet csak később kerül be a veszprémi klastromba s amint Margit élete végéig anyjának szólítja Olympiadist, azonképpen a kis Erzsébettel testvéri viszonyban van.

De odakerülése idején talál más barátnőt, játszópajtást a klastromban. Mert az apácák szívesen látták a gyermekek vidám játékait, néni túlhangos mulatozását. Gyengéd erő-

szakkal, üdülésképpen még oda is kényszerítették néha a különhúzódó Margitot a többiek közé, játszék velük.

„Ez időben Szent Margit asszony még jól nem szólhat vala . . .”

Gyermekes, ártatlan játékok voltak ezek, hiszen a kicsinyek még jóformán beszélni sem tudtak, mikor a kolostorba kerültek. Pósa úr Stefanája két esztendő, mikor odahozzák, Margit sem töltötte még be a negyedik esztendőt. Ábécét tanulnak és énekelnek. Már tudják a Miatyánkot. Üdvözlégyet, Hiszekegyet, amelyet a tanítóapáca addig ismételt velük, míg megjegyezték. Lassan-lassan megtanulják a himnuszokat s a zsoltárokat s később már a karimádságon is résztvesznek.

— Csitt! — intett ilyenkor társának odakinn a szolgáló apáca, — hallgasd csak! A kicsi szentünk énekel azzal a szelíd kis ezüstcsengő hangjával.

Mert az apácák maguk közt gyakran nevezték szentnek Margitot, mióta egyszer észrevették, hogy a zajos gyermek-sereg elcsendesedve követi a kis királylányt, s különös játékba kezd. Oltárt készítettek a kolostor egyik termében, aztán felnőtt apácák ruháját vették magukra s buzgón imádkoztak a játékkoltár körül. Mint ahogy más kislány a babáival játszik s úgy készül jövődő hivatására, az anyaságra, úgy készült a királyi gyermek is eljövendő hivatására: imával alázattal, vezekléssel ostromolni a Mindenhatót embertársai javáért.

„Én édesanyám, nagy tiszteletlenséget mondanak énnekem! . . .”

Amint gyermekded játékában, úgy igyekezett munkában és alázatban is felnőtt társait követni. Boldog, ha az oltárok feldíszítésében segédkezhetik, ha seprűt foghat s kisseperheti a templomot, folyosót, szobákat; részt kér minden munkából, amennyire egyformának érzi magát kis társai-val, annyira bántja, ha valaki kivételes módon bánik vele: szinte szemrehányásnak érzi ezt. Pedig tulajdonképpen még sejtelve sincs arról, ami ellen ösztönszerűleg tiltakozik. Később, felnőtt korában, szelíd, megbocsátó mosollyal felelt a súlyosabb megbántásokra is; de kisgyermeksége ide-

jen egyszer könnyes panasszal sietett Olympiadeshez: Én édesanyám, nagy tiszteletlenséget mondanak énnekem. Azt mondják, hogy én király leánya vagyok!

Egyre ritkább a játéknak szentelt idő, egyre sűrűbbek az imába merült órák a kis királylány életében. Így érkezik el tizedik esztendejéhez, amikor 18 veszprémi apácával együtt útnak indul a Boldogasszony szigetén akkor épült kolostor felé, amelyet szülei építtettek „ . . . Szűz Máriának neve és oltalma alá első fundamentumától fogva”.

Még nyers, vakolatszagú volt a kolostor, kőből, téglából állított falai friss-tiszták, az udvar meg a kert alig kész, de új palánták próbálnak megkapaszkodni földjében. A kútások is éppen, hogy befejezték munkájukat, meg eltakarítottak maguk után, mikor a kis templom tornyába felhúzták a harangokat s egy napon az érsek fölszentelte a templomot. Aztán ünneplőbe öltözött bámész nép sorakozott fel a szigetre gyűlt királyi család és a mellettük elhelyezkedett püspökök s más egyházi méltóságok meg szerzetesek közelében. Odaát a túlsó parton most szállnak le az apácák a szekerek-ről, sorba állnak s egyenként lelépegetnek a kompra. Mire a komp átér a szigetre az éneklő apácákkal s a kis növendékekkel, a királyi család a parton várja Istennek szentelt gyermekét, a fehér ruhás Margitot.

Aztán, hogy már itt volt a közelükben, sokszor látogatták meg őt, bár Margit nem szívesen vette ezeket a látogatósokat. Erezte, hogy ezek az alkalmak, amikor anyja drága bíbor, bársony, selyem köntösöket, ékszert, bort, ételneműt hoz ajándékba, megkülönböztetik őt a többiektől s ezt nem akarta. Mindig csak akkor és azt ette, amit a többi, soha máskor, soha mást. Nem tudta elviselni, ha dicsérték, vagy kivételt tettek vele. Így hát hiába adták neki a drága ételeket, azok mind a szegényekhez, vagy a betegszobák lábadozóihoz kerültek, éppúgy, mint a díszes ruhadarabok.

„. . . a nagy jeges víznek hidegségétől az ő kezének bőre meghasadott vala és a vér ki jő vala az ő kezéből”

Tizenkét éves korán túl, amikor az egyszerű szerzetesi fogadalmat már letette, ragaszkodott ahhoz, hogy teljesen úgy éljen, mint a szerzet többi tagja. Soha, semmiféle munkából magát ki nem vonta, ha a lepiszkosabb, legalacsonyabb

munka volt is az. Hetet tartott a konyhán, halat tisztított, sepert és súrolt, mosolygó türelemmel takargatva repedezett bőrét, kimerültségét, gyengeségét.

„ . . . kevés beszéddel elégedik vala meg. Soha ő magát nem adja vala magas nevetésre, fel való nevetésre!”

Amilyen szigorúan megtartotta az engedelmesség törvényét, éppen úgy ragaszkodik a veszteglés szabályához, a hallgatás törvényéhez. Nem is tehetett volna másképpen, hiszen, ami szabadidőt a többiek egymás társaságában beszélgetve töltöttek, ő azalatt is imáiba merült. Az ebéd után „kézi dolgot teszen vala, szentegyházhoz való dolgot és szenteknek ereklyékhez való ékességet.” Oltárterítők és miseruhák egy-néhánya dicsérte szorgalmát és fáradhatatlanságát.

„És mennyivel felülmúl vala mindeneket nemességgel, annyival inkább erőlködik vala magát megalázni.”

Mindennek a megcselekvését azonban az engedelmesség törvénye nehezítette: az apácák az önként vállalt munkát sem végezhatték előljáróik engedelmé nélkül. Margit szelíd, állhatatos, türelmes könyörgése kellett ahhoz, hogy gyóntatója, Marcell us atya beleegyezését adja a nehéz és kimerítő kézimunkákhoz s hogy Olympiades nővér, a priori ssa megengedje a nagycsüörtöki lábmosást.

— Az az én alázatosságom, gyermekem, — tiltakozott a főnöknő — s nem tehetem a te munkáddá. Király atyádnak sem lenne kedvére ...

— Anyám, — könyörgött Margit — lásd, éppen, mert királyi vérből származom, nincs mikor gyakorolnom az alázatot, ha nem segítesz. Tedd meg értem, Édesanyám, a lelkem üdvösségéért.

És térden csúszott a szolgálólányok előtt s megmosván, megcsókolta a lábukat, hogy aztán fejkendőjével meg szárítsa.

„ . . . ágya előtt imádkozik vala mind tik-szóig.”

S mind e nehéz munkát, megalázkodást nem tartotta elég gyötremnek. Esztendőkön keresztül áldozta fel éjszakai pihenőjét az imádság és magagyötrése kedvéért. Kakas-

szóig egyre imádkozott s csak akkor feküdt le, mikor tudta, hogy nemsokára megszólal az éjfélutáni zsolozsmára hívó csengő. Akkor sem feküdt ágyára, csak egy gyékényre az ágya előtt, s szegényes ronggyal takaródzott.

„A sororok halottak imádságának idején, mintha valakivel szólt volna.”

Olyan ájtatos volt imája, olyan édes és elmerült volt beszélgetése az Úrral, hogy társai nem egyszer kérlelték, tanítsa meg őket is az imádságnak erre a mély bensőségére. És Margit készségesen magyarázta nekik, milyen egyszerű és édes Jézushoz szólani: „Ajánljad a te testedet és lelkedet az Úr Istennek és legyen a te szíved mindenkoron az Úr Isten-nel vagy az Úr Istenhez, úgy, hogy sem halál, sem egyéb ok meg ne vonja az Istennek szerelmétől.”

„ . . . elmegyen vala a sor or okhoz a mívelő házba és megmondja vala nekik a szenteknek életöket avagy a napi evangeliomot.”

Mivel ilyen igen nagy öröme tellett az ájtatos imában, nem viselhetette el, hogy másvalaki ezt, ha csak betegsége miatt is, elmulassza. Ha valamelyik nővér beteg volt s nem lehetett jelen a zsolozsmán, magában pedig nem mondhatta el imádságát, Margit kötelességének tartotta, hogy felkeresse őt a betegszobában s elmondja előtte a zoltárokat. Hiszen abban az időben csak a kolostorba került gyermek-lánykák tanultak olvasni és latin szöveget imádkozni, az idősebb éveikben szerzetbe került apácákat vagy a paraszt testvéreket nem az ábécére tanították, hanem mindjárt könyv nélkül, karban mondandó zoltárookra. Az ünnepi hangulat áhítatát erősítették azok a felolvasások, amelyeket a domonkosrendi szerzetesek tartottak az apácák gyülekezete előtt, a szentek életéről, a vértanúk szenvedéseiről. Margitról már kiskorában tudtak, milyen szertelenül szívesen hallgatja ezeket a felolvasásokat. Mesélték, hogy egyszer, Veszprémben két idegen barát járt a kolostorban és a szentek életéből mondtak példázatokat, amit az apácák körében figyelmesen hallgatott a kis királylány is.

— Beszéljetek még, — kérte gyermekmódra, amint azok indulni készültek. De a barátok nem maradhattak tovább,

ha még haza akartak érkezni aznap. A kis Margit erre a templomba szaladt s buzgó imában kérte az Istent, hogy olyan vihart vagy más egyéb akadályt támasszon, ami okvetlenül visszatartja az édesszavú mesélő barátokat. S a két barátoknak, akiket a nyomban kitört erős vihar nem akadályozott meg köteles útjukban, alighogy kiértek a város határába, eltörött a kocsijuk kereke. Vissza kellett térniök a klostromba, ahol még egy órahosszat prédikáltak. A kis királylány pedig a teljesült imádság édes, elégült mosolyával hajtott Olympiades soror vállára angyali szelídségű arcocskáját. Most, felnőtt korában is sokszor hallgatta külön a kolostor társalgójában, egy apáca társaságában a szépszavú Desiderius barát beszédét, amelynek végeztével bement a dolgozó sororokhoz vagy a betegekhez s elmondta nekik a hallottakat.

„. . . fogadásomat, hitemet, melyet én tettem, szívemből, lelkemből az Úr Istennek megszenteltem!”

De mindekkorig még nem tett ünnepélyes, tehát végleges fogadalmat. Tizennyolc éves, sugártermetű leány lett, a jóság és értelem csillogásával tekintetében, a hit és alázat szomorú mosolyával ajka körül. Ez a tekintet és ez a mosoly simogatta szíven a cseh királyt is, aki látogatóba jött Béla királlyal a klostromba. Ottokár és IV. Béla békekötésének egyik főpontja volt a cseh királynak a magyar uralkodóház valamelyik tagjával kötendő házassága. Béla politikával akarta biztosítani az ország békéjét, a királyné nehéz szívvel emlegette Istent és a hitet. A kérdést azonban eldöntötte Margit állhatatos vonakodása.

— Én Jézusnak, az én uramnak menyasszonya vagyok és nem tehetem, hogy ne legyek az, — tiltakozott. Hasztalanul bíztatták azzal, hogy a pápa feloldozza szerzetesi fogadalma alól, hiszen Ottokár első felesége is Domonkos-szerzetbeli apáca volt, aki pápai engedelemmel kötött házasságot.

— Mit érek én a pápa feloldozásával, ha saját magam nem tudom feloldani, amit fogadalmammal lekötöttem! „Állhatatossággal akarom, hogy megtudjátok: fogadásomat, hitemet, melyet én tettem, szívemből, lelkemből az Úr Istennek megszenteltem és sem életemért, sem halálomért, csak egy kevésben sem szegném meg.”

Nem használt semmi, Ottokárnak fel kellett ajánlani Kunigundát, Béla legidősebb leányának, Annának gyermekét, házastársul; s végre bele kellett egyezniök Margit bensőséges kívánságába, hogy az ünnepélyes fogadalmat letehesse.

„. . . azért elhivatattának a tisztelendő atyák Szent Margit asszonynak feketézésére . . .”

1261 pünkösöd harmadnapján nagy izgalommal ébredtek a kolostor lakói. Négy menyasszonyt készültek eljegyezni az Égi Vőlegénynek. Margiton kívül Anna nővérének Margit leányát, Olympiades nővér Erzsébetjét s makonyai Margit hercegisasszonyt.

Ebben az évben különös fénnel történt a szertartás az esztergomi érsek, a váci és nyitrai püspök segédkezésével, a királyi pár, a nádor, az országnagyok s főúri hölgyek jelenlétében. Jázmin és liliom ékesítette az oltárokat, ünnepi díszben pompázott Szent Erzsébet oltára, amely előtt Margit kívánta felvenni a fátyolt s elmondani a szent fogadalmat.

Virágillat s az Úrnak szentelendő leányok kezében lobogó gyertyák szaga keveredett egymással, halk zokogás hangjait takarta el az apácák éneke, amely mint mennybéli hívás zengett alá a kórusról, míg az érsek Margit fejére helyezte a megszentelt koszorút, Jézus örök jegyesének menyasszonyi koszorúját s ujjára húzta Isten Fiának gyűrűjét.

„. . . Az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében. Amen.”

Pünkösöd harmadnapjától a beöltöztetett apácák fekete véluma takarta Margit nővér fejét.

„*Sír vala nagy bőséggel, testét ösztövériti vala böjtökkel és felöltözék ciliciumba.*”

A fekete vélum alá erős gond és nagy szomorúság költözött. Még az esztendőben hadba szállt Margit fivére, V. István, az édesapjuk ellen. Vér és vas, tűz és gyilok pusztította a szerencsétlen ország testvérkatonáit s a szomorú szűz keserves sírással, böjttel és ostorozással, fáradhatatlan imádkozással és magagyötrésével ostromolta az Ég Urát, hogy mindenható jobbjának hatalmával megszorítsa és megenyhítse a kegyetlenek hatalmát s megoltalmazza az ártatlanokat. Megszaporította a cilicium viselését is, amihez már csöpp lányka

kora óta hozzászokott, hiszen ötéves volt, amikor felnőttek módjára magának is kért egyet a főnöknőtől. De nem bírta még viselni, csak lassan szokott hozzá s most sündisznó tüskés bőrével bélelte, hogy gyötrőbb legyen és fájdalmasabb. Szegeket tett cipőjébe és kötéllel kötötte át karját, olyan szorosán, hogy húsába vágódott a kötel. Éjjel-nappal imádkozott arcraborulva a földön, keserves sírás között.

Maga a főnöknő, Olympiades is megsokallotta. — Te, asszonyom, eltöröd magadat; mit művelsz te? — fedtte egyszer. — Egyre a földön tartod orcádat imádságodban. Talán csak nem a földön keresed az Úr Istent? — Margitnak nem volt válasza a türelmetlen szemrehányásra. Békességgel és alázattal tűrte éppen úgy, mint társainak szavát.

— Mire, hogy minden történetért tennen magadat gyötröd? — kérdezték tőle, mikor forrón könyörgött az ország békességéért. Az áhítatos szűz nehéz sóhajjal válaszolt:

— Az anyaszentegyház, minden hív keresztény anyja, keményen gyötrek s ti ezt mondjátok nekem? Nem az ő leányai közül való vagyok én?

Sokszor kérelték társai, meg főnöknője is, ne viselje folytonosan kínzó ciliciumát, de Margit csak a fejét rázta.

— A klostrom nem azoknak helyek és lakodalmok, — felelte csendesen — kik a jelen való jókat, a világi jókat keresik, hanem azoké, kik a jövőd, mennyei jókat keresik.”

„. . . *gondolatinak módját megmondá, megfeddvén öt kegyességgel.*”

Már akkor sokat rebesgették a csodákat, amelyeket Margit imáinak véghezvinniök sikerült s nem egyszer beszéltek arról, hogy társainak gondolatait is kitalálja.

Tongay Péter úr Petronilla leánya, míg novícia volt, gyakran merengett azon, hogy ha megmaradt volna kinn a világban, mennyi szép, drága ruhája, ékszere, csecsebecséje lenne. Sóhajtvá gondolt otthonhagyott javaira s szabadon, vígan, szüleik körében élő lánytestvéreire. Margit meglátta szemében a bánatot.

— Aranycsipkés ruhákon járnak-e a te gondolataid, testvérem, amikor mezítelenül követni ígérted a mezítelen Jézust? Könnyet ejtesz egy bársony derékért és nem a keresztfán szenvedett Jézust siratod? Mit törődöl te a cifra ru-

hákkal, amikor az Úr Istennek ő szerelmébe öltözhetsz mindenkoron?

Ugyanígy korholta Ajkay Alinka nővért is, mikor az szomorúan üldögélt az asztal mellett, mert betegnek érezte magát s fájlalta, hogy senkisé is törődik vele.

— Mit gondolsz te, hogy egy kis betegségért elhagyhatod-e az utat, amelyre ráléptél? Mit bánod azt, törődik-e veled valamelyik földi társad, ha csak az Úr Isten kegyelme magához ölel?

Valóban, Margit gondolatai nem a földön jártak már az időben. Ha volt valaha földi kívánsága, egyetlen volt csak, s azt végre, végre, tengernyi könny és gyötrelem, lemondás és imádság után sikerült elérnie; István bátyja bocsánatért nyújtott kezét beletehette édesapja törődött, fáradt, békevágyó jobbábjába.

Ez a forró óhaja teljesülvén, kettőzött buzgalommal imádkozott és sanyargatta magát, hogy érdemessé váljék Isten végtelen kegyelmére s az eljövendő, örök üdvösségre. Nem csoda, hogy Béla öccse s édesapjuk egymásután történt elhunyt, az értük való bánkódás és üdvözülésükért való könyörgés rohamosan emésztette fel hanyatló erejét.

„... kére szent kenetnek olaját és megkenetteték.”

Egy önmagában nem súlyos betegség annyira legyöngítette, hogy nyolcnapos betegeskedés után maga kérte a szent kenetet fráter Mihálytól, a Domonkos-rend akkori provinciálisától, aki teljesítette a haldokló kérését.

Betegsége tizenharmadik napján, míg a szerzetesek és nővérek körülállták ágyát, fájdalom nélkül elhunyt. Arcán üdvözült mosoly ragyogott s aranyszínű sugár fényeskedett lehunyt pillái alól.

Mint futótűz, úgy terjedt el a szentéletű királylány halálának híre, amelyre a váci püspök, az óbudai prépost s az esztergomi érsek sietve megérkezett, hogy több más egyházfejedelemmel együtt résztvegyenek Margit temetésén.

„... és láta az érsek Szent Margitnak orcáját fényleni.”

S ime, amikor Fülöp érsek odalépett a holttesthez és felemelte a fátyolt, amellyel Margit asszony arcát letakarták volt, csodálkozva látták valamennyien, micsoda mennyei fé-

nyesség, milyen csodálatos szépség ragyog megbékélt vonásain. Mondhatatlan keserőséggel sírtak az apácák, a szerzetesek, csakúgy, mint az érsek, a püspök, a prépost s mind az őket körülvevő sokaság.

— Nem kell tinektek sírnotok az örök Királynak leányán, — zendült meg Fülöp érsek hangja, — de inkább örülnétek kell, mert immár az mennyei örök örökségnek jutalmát őt et vennie nyilván látjuk!

Erős faszekrénybe helyezték a holttestet és gyászszolozsmák zengése közben leeresztették a templom nagy oltára előtti sírba, ahová kívánczolt. De nyitva hagyták a sírt, mert az enyészet lehelete nem érződött a testen. Tömegestől zarándokolt a nép a koporsóhoz, ahol „vakoknak látások, sántáknak járások megadatott és különb-különb kór-ságbelieknek meggyógyulás adatott.”

Tizenegyedik napon otromba kővel fedték le a koporsót s két lombardiai kőfaragómester, Albert és Péter hozzáfogtak a megrendelt vörös márványkoporsó faragásához. Amikor három hónap múltán elkészült a koporsó s megnyitották a sírt, édes illatú pára, füst és illat szállt fel a régi koporsóból, mintha „nagy sok rózsák voltak volna ott.”

„Ezenképpen lőn Szent Margit asszonynak temetése Boldogasszony szigetében.” Boldogasszonynak egyházában, Boldogasszony oltára előtt.

B. Radó Lili.